

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΟΣΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

Ἰουνίου ΚΔ'

*Μνήμην ἐπιτελοῦμεν, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
καὶ Διδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου*

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ «Μακάριος ἀνὴρ». Εἰς δὲ τὸ «Κύριε ἐκέκραξα»
ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια:

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

*Ὡσπερ ἄστρον νεόφωτον, ἐκ τῆς Πάρου ἀνέτειλας, ἐν ὑστέροις ἔτεσιν
Ἀθανάσιε. Καὶ Ὁρθοδόξοις διδάγμασι καὶ βίου λαμπρότητι καὶ σοφία
ἀληθεῖ, τῶν πιστῶν τὴν διάνοιαν κατεπύρσευσας. Διὰ τοῦτο τελοῦντές
σου τὴν μνήμην, εὐφημοῦμέν σε παμμάκαρ, ὡς θεοφόρον διδάσκαλον.*

*Τὴν σοφίαν ἠγάπησας, ἐκ παιδὸς Ἀθανάσιε καὶ αὐτῆς τῷ ἔρωτι
ἀναγόμενος, ἤρθης πρὸς γνῶσιν οὐράνιον, σαυτὸν καθηράμενος,
προσπαθείας ὑλικῆς καὶ φωτὶ θείου Πνεύματος, προσωμίλησας. Διὰ
τοῦτο φωτίζεις τῷ σῶ λόγῳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν Ἱερομύστα
θεόπνευστε.*

*Καὶ ἐν Ἄθῳ διέλαμψας καὶ ἐν Σμύρνη μακάριε, ἱεροῖς παιδεύμασι
σεμνυόμενος, Θεσσαλονίκην δὲ Ὅσιε, καὶ Κέρκυραν ἔπλησας, τῶν
ἐνθέων διδαχῶν καὶ ἐν Χίῳ γενόμενος, Ἀθανάσιε, τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας
όσίως, καὶ μετέστης πρὸς τὰ ἄνω, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.*

Τοῖς σπαργάνοις σου γάννυται, ἡ βλαστήσασα Πάρος σε, Ἐκκλησία πλέον δὲ ἡ Ὁρθόδοξος, στηριζομένη τῷ λόγῳ σου καυχᾶται ἐκτρέπουσα, κενοφώνους διδαχάς, Ἀθανάσιε πάνσοφε καὶ γεραίρει σε, ὡς διδάσκαλον μέγαν εὐσεβείας καὶ θεόπνευστον κιθάραν, τῶν ἱερῶν παραδόσεων.

Θεηγόρω σου στόματι, ἱερὲ Ἀθανάσιε, τῆς Ὁρθοδοξίας τὰ θεῖα δόγματα, δυνάμει λόγου ἐτρένωσας καὶ ἅπαντα ἤλεγξας, τὰ ὀθνεῖα καὶ σαθρά κακοδόξων διδάγματα, ὡς τοῖς ἴχνεσι, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, δι' ἀμέμπτου πολιτείας, θεοπρεπῶς ἐφεπόμενος.

Τῆς σοφίας τό σκῆνωμα, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τὸν σοφὸν διδάσκαλον καὶ ἐκφάντορα, τῶν μυστηρίων τῆς πίστεως, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τὸν διδάσκοντα ἡμᾶς, ἀρετῶν τὴν λαμπρότητα καὶ πᾶν νόημα, ἐκριζοῦντα δεινῶν δοκησιόφων, Ἀθανάσιον τὸν θεῖον, χρεωστικῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'

Τῶν ἀρετῶν τὴν τρίβον προκρίνας, ἐν ὁσιότητι καὶ ἀληθείᾳ Θεῷ ἐλάτρευσας, Ἀθανάσιε Πάτερ. Τῆς γὰρ σοφίας τοῦ κάλλους ἐρασθεῖς, τὸν νοῦν καθήγνισας, ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ κρείττονος καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς ἐπλήσθης, ὡς τοῦ Θεοῦ θεράπων. Καὶ τῶν θείων δογμάτων, μυσταγωγὸς γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ἐπαίδευσας, τὰ ἄνω φρονεῖν καὶ ζητεῖν καὶ ταῖς θεαῖς ἐμμένειν παραδόσει. Διὸ ὡς θεῖον διδάσκαλον καὶ παιδευτὴν ἱερόν, τιμᾶ σε, βοῶσα Χριστῷ. Κύριε, πρεσβείαις τοῦ σου Ὁσίου, δίδου τῷ λαῷ σου, τὰ ἐλέη σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον Τόκον. Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς Μονογενής,

ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς. Οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος, τὸ Ἀνάγνωσμα(κεφ. Γ', 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (κεφ. Ε', 15).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην. Καὶ περιθήσεται

κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὀσιότητα. Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν. Καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνοία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ακούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε. Μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίστασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (κεφ. Δ', 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶν φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη. Καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοί, ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τὸν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον καὶ τῆς Πάρου τὸ κάλλιστον θρέμμα, Ἀθανάσιον τὸν θεῖον, ὡς τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν. Εὐαγγελίου γὰρ τοῖς νόμοις ἐκτραφεῖς, ὀρθῶν δογμάτων στόμα ὤφθη καὶ πάσης αἰρέσεως, δίστομος μάχαιρα. Ἡ γὰρ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν αὐτῷ σκηνώσασα, δι' αὐτοῦ ἡμᾶς κατευθύνει, πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ θεοῦ θελήματος, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι, ὡς ἂν μέτοχοι γενώμεθα, τῶν αἰωνίων ἀπολαύσεων.

Ἦχος β'.

Τῆς εὐσεβείας γεωργῶν τὴν ἄρουραν, ἀληθείας ἀρότρῳ, ἀθανασίας τοὺς καρποὺς ἐξήνεγκας, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, θεορρημον Ἀθανάσιε. Τῶν γὰρ πάλαι Πατέρων χαρακτηρίζων τὴν ἀρετὴν, ἐν τῷ ζήλῳ τῆς πίστεως, μετάρσιος ὤφθης. Καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης Κυρίου, στομῶσας τὴν ψυχὴν, δυνατὸς ἐν πᾶσι πέφηνας, λόγῳ καὶ ἔργῳ διαπρέπων. Καὶ τὸν καλὸν ἀθλήσας ἀγῶνα καὶ μάρτυς τῇ προαιρέσει γεγονώς, τῆς ἀθανάτου ζωῆς τὸ γέρας, ἐπαξίως ἐδέξω. Διό σε γεραίρομεν, ἐορτάζοντες τὴν μνήμην σου.

Ἦχος γ'.

Τὸν λόγον τῆς χάριτος, ἐκ σοφῶν χειλέων προϊέμενος, ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀναστρέφεισθαι, διδάσκεις Πάτερ Ἀθανάσιε. Καὶ ἡθῶν ἐναρέτων φυτοκόμος φανείς, παθῶν ἀνασπᾶς τὰς ρίζας καὶ τῆς ἀγνοίας διαλύεις τὴν ἀχλύν, τῇ λαμπρότητι ζωῆς τῆς κρείττονος, ὡς ὑποφήτης θεόληπτος. Καὶ στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας γενόμενος, τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως στηρίζεις, τῶν πιστῶν τὴν διάνοιαν καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Ἦχος δ'.

Ἀποστολικῶ ζήλω πυρακτούμενος, διδασκαλίας ἐδέξω τὸ δῶρον, παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, σοφὲ Ἀθανάσιε. Καὶ τὸ δοθὲν σοι τάλαντον καλῶς ἐργασάμενος, πλείστους Θεῶ σεσωσμένους προσήγαγες, τῶν ἐναντιοφρόνων θριαμβεύσας τὴν ἄνοιαν. Διὸ τῆς χαρᾶς τοῦ Κυρίου ἀξιωθείς, Ἁγίων ὄφθης ἰσότιμος. Μεθ' ὧν πρέσβευε Πάτερ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐν ὁσίοις διδάσκαλον καὶ ἐν ἁγίοις θεοειδῆ ὑποφήτην τῆς χάριτος, Ἀθανάσιον τὸν θεῖον, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν. Πυρίνη γὰρ γλώσση, τῶν ὀρθῶν δογμάτων τὴν χάριν ἐξέφηεν, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας στερρῶς ἀγωνισάμενος. Καὶ τοῖς ὄροις τῶν Πατέρων ἐπόμενος, τὴν καλὴν παρακαταθήκην ἡμῖν ἀλώβητον διέσωσε καὶ πᾶσιν αἰτεῖται, ἰλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Χαίροις Ἀθανάσιε σοφέ, κλέος τῶν Παρίων ἀπάντων καὶ ἐγκαλλώπισμα, στόμα ἐνθεώτατον, τῆς θείας χάριτος, Ἐκκλησίας διδάσκαλε καὶ τῶν Ὁρθοδόξων, στήριγμα ἀσάλευτον, Ἁγίω Πνεύματι, Σὺ γὰρ ἐμπνευσθεὶς οὐρανόθεν, πᾶσιν τὰ σωτήρια Πάτερ, ἐν πολλῇ συνέσει παρατέθεικας.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Βίον διανύσας ιερόν, τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτης δόκιμος πέφηνας,
Πάτερ Ἀθανάσιε, ἐνθέοις πράξεσι, σεμνυνόμενος Ὅσιε καὶ τῶν
εὐσεβούντων, τρέφων τὴν διάνοιαν, λόγῳ τῆς χάριτος. Ὅθεν, ὡς Χριστὸν
θεραπεύσας, καὶ καλῶς τὸν δρόμον τελέσας, δόξης αἰωνίου κατηξίωσαι.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Χαίρει Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τῇ διδασκαλίᾳ σου Πάτερ,
ἐδραιουμένη στερωῶς καὶ ἅπαν ἐκτρέπουσα, δόγμα ἀλλότριον. Θεολόγων
τῶν πάλαι γάρ, στόμα θεῖον ὠφθης καὶ τῆς θείας χάριτος, ἔνθεον
ὄργανον. Ὅθεν, ἀθανάτου εὐκλείας, μέτοχος σαφῶς ἀνεδείχθης, μετὰ
τέλος θεῖον Ἀθανάσιε.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῆς τοῦ Παύλου διδαχῆς, πληρωτῆς σαφῶς ἀνεδείχθης, Ἀθανάσιε
Πάτερ Ὅσιε. Ὡς γὰρ θεῖος διδάσκαλος, ἐν λόγῳ ἐν ἀναστροφῇ ἐν ἀγάπῃ,
ἐν πίστει καὶ ἀγνείᾳ, τύπος ἐγένου τῶν πιστῶν καὶ παράδειγμα
ἔμπρακτον. Πᾶσι γὰρ παρέχεις, σωτηρίας διδάγματα καὶ ἔργῳ ἰθύνεις,
πρὸς μετανοίας ὁδόν, αἰτούμενος ἡμῖν, τὴν τῶν πταισμάτων συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον

ᾠχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Σοφία κοσμούμενος, παντοδαπεῖ εὐσεβῶς, διδάσκαλος ἔνθεος, τῆς
Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ βίου ὀρθότητος, στήλη λαμπρὰ ὠράθης,

Ἀθανάσιε Πάτερ. Ὅθεν ἡ νῆσος Πάρος, τῇ σῇ δόξῃ καυχᾶται, πάντες σου τὰ θεῖα, τιμῶμεν προτερήματα.

Θεοδοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν βίον σου σοφέ, ἀναθέσας Κυρίῳ, σοφίας ἀληθοῦς, ἐραστῆς ἀνεδείχθης, καὶ αὕτη τῶν χαρίτων σε, τῷ στεφάνῳ ἐκόσμησεν, Ἀθανάσιε, τῆς Ἐκκλησίας λαμπρότης, ἣτις ἄγει σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Θεοδοκίον.

Ἐκύησας ἡμῖν, τὸν ὑπέρθρον Λόγον, καὶ ἔλυσας ἀρᾶς, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. Παρθένε ἀειπάρθενε, τῇ ἀφράστῳ γεννήσει σου. Ὅθεν μέλομεν, τὰ σὰ μυστήρια Κόρη, καὶ δοξάζομεν, τὰ παμφαῆ μεγαλεῖα, τῆς δόξης σου Ἄχραντε.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ'. Θεῖας Πίστεως.

Βίῳ κρείττονι, λελαμπρυσμένος, στόμα ἔνθεον, Ὁρθοδοξίας, ἀνεδείχθης ἱερὲ Ἀθανάσιε. Καὶ ἱερεὺς θεοφόρος γενόμενος, θεοπρεπῶς τῷ

Κυρίῳ ἱεράτευσας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Στάμνος ἄψυχος, προδιετύπου, σὲ τὴν ἔμψυχον, στάμνον Παρθένε, τὴν τὸ μάννα τῆς θεότητος φέρουσαν. Σὺ γὰρ Χριστὸν ἐν κοιλίᾳ βαστάσασα, ἀθανασίας πηγὰς ἡμῖν ἤνοιξας. Κόρη Πάναγνε, ὅθεν πάντες σε μεγαλύνομεν, κηρύττοντες ἀεὶ τὴν προστασίαν σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν θύραθεν μνηθεῖς, τῆς σοφίας τῆς θείας ὑψηγῆτης, λαμπρότητι βίου σου, ἀληθῶς ἐχρημάτισας καὶ εὐσεβῶς παιδεύεις, πιστῶν τὴν διάνοιαν, ἀποσκοπεῖν πρὸς μόνα, τὰ ἄνω ὡς μένοντα. Ὅθεν καὶ τὸν δρόμον, θεαρέστως τελέσας, Ἁγίων ἠρίθμησαι, τοῖς χοροῖς ὡς ἰσότιμος, ἱερὲ Ἀθανάσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἢ βασιλῆς. Καὶ πάντων ἀνθρώπων τε, προστασία καὶ ἔφορος καὶ τῶν ἀμαρτανόντων, θερμὸν ἰλαστήριον, παθῶν μοι τὴν ὀμίχλην, διάλυσον δέομαι. Καὶ τὰς τοῦ Βελίαρ, κατ' ἐμοῦ ἐπιθέσεις καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν, κατασύντριψον δέομαι, τῇ δυνάμει σου Ἄχραντε. Πρὸς σὲ γὰρ ἀφορῶ ἐκ ψυχῆς καὶ προστρέχω τῇ σῇ ἀγαθότητι, ὡς ἂν εὕρω ὁ τάλας, ταχεῖαν βοήθειαν.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου
καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον...

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ διδασκάλου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησον με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου....

Ἀσκητικῶς πολιτευσάμενος καὶ πολλοὺς παιδεύσας πρὸς σωτηρίαν, ἱεραῖς παραινέσεσι, τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων ὠφθης μέτοχος, ἐν τῇ ἀλήκτῳ ζωῇ. Ἀθανάσιε Ὁσιε. Ἄλατι γὰρ ἦν ἡρτυμένος ὁ λόγος σου, ὡς ἔχων τὴν μαρτυρίαν ἄνωθεν. Ἄλλ' ἀπαύστως πρέσβευε, ρύεσθαι ἡμᾶς τῶν σκανδάλων καὶ πάσης αἰρέσεως.

Ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον Ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου...

Εἶτα οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Ἀθανασίῳ τὴν αἴνεσιν ὑφαίνω. Γερασίου».

Ὡδὴ α'. Ἦχος β' Δεῦτε λαοί.

Ἀγγελικαῖς, συναγελάζων δυνάμεσι καὶ τρισηλίῳ χάριτι καταλαμπόμενος, Ἀθανάσιε Πάτερ, παράσχου μοι σοφίαν, πιστῶς ὑμνοῦντί σε.

Θεῖον βλαστόν, ἡ νῆσος Πάρος σε ἔσχηκεν. Ἐκ ταύτης γὰρ ἐξήνθησας καὶ ἐγεώργησας, Ἀθανάσιε Πάτερ, καρποὺς ἀθανασίας, πιστοὺς ἐκτρέφοντας.

Ἄνω τὸ σὸν, ἔχων πολίτευμα Ὁσιε, πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσας, πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐν καιρῷ τῆς δουλείας, σοφαῖς διδασκαλίαις καὶ παραινέσεσι.

Θεοτοκίον.

Νέον ἡμῖν, βρέφος ἐκύησας Ἄχραντε, Θεὸν τὸν προαιώνιον, δι' ἀγαθότητα, νεουρογῶντα τὴν φύσιν, ἡμῶν παλαιωθεῖσαν, τοῖς πλημμελήμασι.

Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Ἀπάσης ἀρετῆς ὠφθης διδάσκαλος, σοφία ποικίλη κεκοσμημένος καὶ τῶν θείων παραδόσεων, Ἀθανάσιε φύλαξ ἐνθεώτατος.

Συνέσει διαπρέπων ἐν τῷ Ἄθωνι, ἐκλάμπεις παιδείας πάση τῇ γνώσει, καὶ εἰς πλεῖστας πόλεις Ὅσιε, τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων σου ἐφήπλωσας.

Τέρευσας ὀσίως τῷ Θεῷ ἡμῶν, θυσίαν αἰνέσεως ἀναφέρων, ἱερεὺς ὡς ὢν τῆς χάριτος καὶ τὸν ἄμωμον μόσχον θύων Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ὡς θρόνος Θεοτόκε ὑψηλότατος, τὸν πάντων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ἐν ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, ἀγκαλῶν τοῦ ἐχθροῦ, ἡμᾶς ἀρπάζοντα.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἐν διδασκάλοις θεοφόρος ἐδείχθης, γλῶσσαν ἀγίαν Ἀθανάσιε ἔχων, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τὴν ἀκρίβειαν ἀσφαλῶς ἐτήρησας καὶ παρέδωκας ταῦτα Πάτερ ἀναλλοίωτα, τῇ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ χειμαζομένη πάθεσι δεινοῖς, τῇ τῆς δουλείας, σκληρότητι Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ἡ τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων τεκοῦσα καὶ μετὰ τόκον ὡς πρὸ
τόκου Παρθένος, Θεογεννήτορ Κόρη διαμείνασα, ῥῦσαι δεσποτείας με,
τοῦ δολίου Βελίαρ καὶ τὸν νοῦν μου κάθαρον, ἐννοιῶν ἀκαθάρτων καὶ
μετανοίας δίδου μοι ἀυγήν, ἐσκοτισμένῳ, παθῶν ἀμαυρότητι.

Ὠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὴν σοφίαν ἐτίμησας, ὡς ἐκ νεότητος ταύτην ἀγαπήσας καὶ
ἐδόξασέ σε, πλείστοις χαρίσμασιν.

Ἡ θεόσοφος γλῶσσά σου, ὡσπερ κιθάρα Πάτερ εὐσεβείας, πάντα
κατηύφρανε, λόγῳ τῆς χάριτος.

Νεκρωθεὶς Ἀθανάσιε, τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ γνώμη θεολήπτῳ, τῆς
ἀθανασίας, τὴν τρίβον ᾧδευσας.

Ἀθανάτου εὐκλείας σε, συγκοινωνὸν ἀνέδειξεν ὁ Κτίστης, ὡς
Αὐτὸν δοξάσαντα, βίου λαμπρότητι.

Θεοτοκίον

Ἰλασμὸν ἡμῖν αἶτησαι, ὡς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων τετοκυῖα
πανάχραντε, καὶ θείαν ἔλλαμψιν.

Ὠδὴ ε'. Τῆς νυκτός διελθούσης

Νόμοις θείοις παιδεύων, ἐν καιρῷ τῆς δουλείας, τοῦ Χριστοῦ τὸ
ποίμνιον Ὅσιε, ἀρετῶν φυτοκόμος, Ἀθανάσιε ᾧφθης καὶ τῆς ἀνομίας
κατήγορος.

Ἐντολῶν τῶν ἀγίων, καὶ τῶν θείων δογμάτων, καὶ τῶν εὐσεβῶν
παραδόσεων, ἀναπτύσσων τὸ κάλλος, ἅπαντας στηρίζεις Πάτερ ἐν τῇ
πέτρῳ τῆς πίστεως.

Σὲ διδάσκαλον θεῖον, ἡ Θεσσαλονίκη Πάτερ καὶ ἡ Χίος καὶ Κέρκυρα
καὶ εἴ τις ἄλλος τόπος, εὐροῦσαι, θεΐαις διδαχαῖς ἐπλουτίσθησαν.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων, Κόρη μετὰ σώματος
τέξασα, σωματικῶν παθῶν με καὶ ψυχικῆς ἀνίας, λύτρωσαι καὶ σῶσον με
δέομαι.

Ωδὴ στ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Νοῦν τὸν σὸν ἀνυψώσας πρὸς Κύριον, Πάτερ Ἀθανάσιε πολλῆς
συνέσεως ἐπλήσθης καὶ τῷ λόγῳ σου, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐστήριξας.

Ὑψηλὴν τὴν διάνοιαν ἔσχηκας, τρόποις ταπεινώσεως πρὸς τὴν
ἀγάπησιν, ἐκκαίων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς πιστοὺς Ἀθανάσιε πάνσοφε.

Φωτισμῷ ἀρετῶν κατεπύρσευσας καὶ θείοις διδάγμασι καὶ
παραινέσεσι, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, Ἀθανάσιε Πάρου ἀγλαΐσμα.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτως Θεὸν σωματώσασα, πρὸς τὴν εὐκλειαν Κόρη
ἀνύψωσας, τοὺς παραβάσει πρότερον, τοῦ Ἀδάμ πεπτωκότας εἰς θάνατον.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκ τῆς Πάρου ἔλαμψας, ὡς ἄστρον νέον, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας,
διδασκαλίαις ἱεραῖς, τῇ ἐπιπνοίᾳ τῆς χάριτος, ὡς θεηγόρος σοφὸς
Ἀθανάσιε.

Ὁ Οἶκος

Εὐσεβείας τοῖς ἔργοις λαμπόμενος, ἀληθείας διδάσκαλος πέφηνας, ἐκπαιδευθεὶς ἐπιμελῶς, τῇ θύραθεν παιδείᾳ καὶ μαθητεύσας μυστικῶς, τῇ ἐν Χριστῷ φιλοσοφίᾳ, παμμακάριστε Πάτερ, ἀθανασίας ἐπώνυμε. Ἐνθεν, σεμνοτάτων ἠθῶν καὶ πολιτείας ἀμέμπτου ἐμφαίνεις τὴν λαμπρότητα καὶ τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων μυσταγωγεῖς τὴν ἀκρίβειαν, ἐν δυνάμει λόγου καὶ σοφίᾳ θεοσδότῳ, ἐν καιρῷ δουλείας χαλεπῆς, τοῦ γένους θεηγόρε. Ζήλω γὰρ θείῳ ἐζήλωσας, τῶν πάλαι Πατέρων τὴν ἀρετὴν καὶ τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν ἀσκητικῶς ἐβάδισας, ὡς θεηγόρος σοφός, Ἀθανάσιε.

Συναξάριον

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ διδασκάλου, Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Στίχ. Κλήσει Ἀθανάσιε ἀκολουθήσας,

ἀθανασίας τὸ γέρας ἐκομίσω.

Ἀθανασίοιο μέγα ἀεῖδω κλέος οἶμαις ἰραῖς.

Οὗτος ὁ θεῖος πατὴρ καὶ διδάσκαλος ἐγεννήθη ἐν ἔτει αψκβ' ἢ αψκγ' (1722 ἢ 1723) ἐν τινι χωρίῳ τῆς ἐν Κυκλάσι Πάρου, οὗ ἢ κλήσις Κῶστος, ἐκ γονέων εὐσεβῶν, τοῦ ἐκ Σίφνου ἔλκοντος Ἀποστόλου τοῦπίκλην Τουλίου καὶ τῆς Κωστιανῆς.

Ἀνατραφεὶς καὶ ἀνδρωθεὶς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καὶ ἐκπαιδευθεὶς καλῶς τῇ θύραθεν σοφίᾳ, ἐπεδόθη μετὰ σπουδῆς τῇ μελέτῃ τοῦ θείου νόμου καὶ τῆς ἔσω καὶ θείας σοφίας καὶ κατέστη ἐν πᾶσι σοφὸς λόγοις καὶ ἔργοις διαπρέπων καὶ τῇ ποικίλῃ γνώσει πανταχοῦ περιβόητος. Ἐντεῦθεν τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων καὶ τῶν θείων παραδόσεων, γλώσση πυρίνη καὶ θεοφθόγγῳ, ἀναπτύσσων καὶ κηρύττων τὸ θεόδοτον κῦρος καὶ τὴν λαμπρότητα, ἐδίδαξεν ἐν τῇ κατ' Ἄθω Σχολῇ καὶ ἄλλαις πόλεσιν, ἐν τῷ ζοφερῷ καιρῷ τῆς χαλεπῆς δουλείας, τὴν τοῦ Γένους νεολαίαν τὰ τῆς θύραθεν παιδείας μαθήματα καὶ τὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως

διδάγματα καὶ δόγματα, μεθ' ὃ παρεγένετο ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἐνταῦθα ἐν
όσιότητι διαλάμπων, διήνυσε τὰς ὑπολοίπους τῆς προσκαίρου ζωῆς
ἡμέρας, ἱκανῶς διδάξας τοὺς προσερχομένους καὶ ἐκοιμήθη ὀσίως, τῇ ΚΔ'
(24) μηνὸς Ἰουνίου, ἐν ἔτει αωιγ' (1813). Τῇ δὲ τοῦ Ὁσίου πρεσβεία,
ἐνηργήθη τὸ ἐξῆς: Μοναχὸς τις ἐκ τῆς κατὰ Πάρον Μονῆς τῆς
Λογγοβάρδας, συνεργία τοῦ ἐχθροῦ, φιλονικήσας πρὸς τινὰ ἀδελφόν,
ἀπεχώρησεν ἐκεῖθεν, μηδὲν θέλων ἀκοῦσαι λόγον ἐπιστροφῆς. Ὅθεν,
κακῶς ἐξῆλθεν, λυπήσας ἐπὶ τούτῳ σφόδρα σὺν τῷ ποιμενάρχῃ, πᾶσαν
τὴν ἀδελφότητα. Τότε δὴ ὁ Ἡγούμενος, ἐν μακαριστοῖς ἤδη τελῶν Γέρον
Φιλόθεος, κομίζων τὸ τμήμα τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς εἰς τὸν
ἱερόν τῆς Μάρτυρος Μαρίνης ναόν, προσηύχετο ἐνθέρμως, καὶ ἐδέετο τοῦ
Ὁσίου λῦσαι τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας τοῦ πλανηθέντος ἀδελφοῦ,
ὥστε ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μετάνοιαν. Καὶ τῇ ἐπιούσῃ, ὦ τοῦ
θαύματος, ἐπανέκαμψεν ἐν πολλῇ μετανοίᾳ καὶ πραῦτητι καρδίας εἰς τὴν
ἑαυτοῦ μετάνοιαν, χαροποιήσας πάντας ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις...

Ὡδὴ ζ'. Αντίθεον πρόσταγμα.

Ἰσχὺν ἐνδυσάμενος τὴν ἐκ Κυρίου, ὀσίως διήνυσας, τὸν βίον
Ἀθανάσιε καὶ πᾶσιν ἐφήπλωσας, Ὁρθοδοξίας τὸ φῶς, προτρέπων
ψάλλειν ἅπαντας. Ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Νοὸς καθαρότητι καὶ διανοίας Χριστῷ ἱεράτευσας, ὡς ἱερεὺς
θεόληπτος καὶ τούτῳ προσήγαγες, οἷα θυσίαν δεκτὴν, βίον ἐνθεώτατον,
λόγοις ὁμοῦ καὶ ἔργοις κατακοσμούμενον.

Ὡς θεῖον διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ μύστην θεόληπτον,
σοφίας τῆς τοῦ Πνεύματος καὶ βίου ὀρθότητος, μυσταγωγὸν πρακτικόν,
ὑμνοῦμέν σε κραυγάζοντες· Ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, Πάτερ τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Γεννήσασα Πάναγνε ἀνερμηνεύτως, τὸν πάντων δεσπόζοντα, ἐν εἶδει ἀνθρωπότητος, τὴν πάλαι ἠφάνισας, τῶν Προπατόρων ἀράν. Διό σε μεγαλύνομεν, ἀεὶ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξε.

Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἐν τοῖς σπαργάνοις σου σοφέ, ἡ γεννήσασά σε Πάρος ἐγκαυχᾶται, Ἀθανάσιε Πάτερ καὶ μεγαλύνει Χριστὸν βοῶσα· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥήσεσι Πάτερ ταῖς σοφαῖς, τῶν ἀγίων σου χειλέων πειθαρχοῦντες, ἐκτρεπόμεθα πᾶσαν αἰρετικῶν διδαχὴν, ὑμνοῦντες Χριστὸν Ἀθανάσιε καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀθανασίας τὴν ὁδὸν φερωνύμωε Ἀθανάσιε βαδίσας, πρὸς σκηναὺς ἀθανάτους, τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐχώρησας κράζων μακάριε· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματωθεὶς ἐκ τῶν ἀγνῶν καὶ ἀγίων σου αἱμάτων Παναγία, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, προστάτιν σε ἔδειξεν Ἄχραντε, τῶν ὑπερυψούντων, τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Ὡδὴ θ΄. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ἰθύνας Πάτερ τὸν νοῦν σου, δι' ἀγάπης τελείας, πρὸς μόνον τὸν Θεὸν καὶ Ποιητὴν, τὸν χορηγὸν τῆς σοφίας, παρ' Αὐτοῦ ἐσοφίσθης καὶ ὠφθης τοῖς ἐν γῆ περιφανῆς, ἐν ποικίλῃ σοφίᾳ καὶ λόγοις Ἀθανάσιε.

Μετ' ἐγκωμίων τελοῦμεν τὴν ἁγίαν σου μνήμην, θεόφρον Ἀθανάσιε σοφέ. Ὅτι διδάσκαλος ὄσιος καὶ σοφὸς ποδηγέτης ἐδείχθης τῆς πατρίδος σου κλεινέ. Διὸ πάντες οἱ παῖδες, Ἑλλήνων εὐφημοῦσι σε.

Ὅλον τὸν βίον σου πάτερ ἐν ἀγῶσι ἀνύσας, ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ἀγωγῆς, τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν, ἐκομίσω ἀξίως, τελέσας σου τὸν δρόμον ἱερῶς καὶ ζωὴν τὴν ἀγήρω, λαμπρῶς ἐκληρονόμησας.

Θεοτοκίον

Ὑπεραγία Παρθένε, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ πάντων τῶν βροτῶν καταφυγή, τῆς ἀδοξίας με λύτρωσαι, τῶν παθῶν δυσωπῶ σε καὶ δόξης οὐρανοῦ κοινωνόν, μετὰ τέλος με δεῖξον, προστρέχοντα τῇ σκέπῃ σου.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Θεὸν τὸν μόνον ἔχοντα, ἀθανασίαν Ἄγιε, ἀπὸ ψυχῆς ἀγαπήσας, τῆς ἀθανάτου εὐκλείας, ἀμέμπτως βιωσάμενος, θεόφρον Ἀθανάσιε, περιφανῶς ἠξίωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν τὴν σὴν μνήμην τελούντων.

Θεοτοκίον

Θεὸν τὸν ἀναλλοίωτον, ὑπερφυῶς κυήσασα, Ὑπεραγία Παρθένε, ἡμῶν θεοῦντα τὴν φύσιν, ἀπαύστως ἀμαρτάνοντα, οἰκτείρησόν με δέομαι καὶ δίδου μοι, ἵνα ζωῆς αἰωνίου, ἀξιωθῶ μετὰ τέλος.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀθανασίας τὴν δόξαν τὴν ἀνεκκλήτητον, ἀπὸ παιδὸς ποθήσας,
Ἀθανάσιε Πάτερ, ὁσίως καὶ ἀμέμπτως ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ζωὴν διετέλεσας
καὶ τοῦ σοῦ πόθου ἀξίως μετεσχηκῶς, τιμώντων σε μνημόνευε.

Ἀθανασίας παρέχων θεῖα διδάγματα, δογμάτων Ὁρθοδόξων,
ὑποφήτης ἐδείχθης καὶ βίου ἐναρέτου μυσταγωγός, Ἀθανάσιε πάνσοφε.
Διὸ τιμῶμέν σε πάντες ἀσματικῶς, ὡς διδάσκαλον τῆς πίστεως.

Ἀθανασίας πρὸς τρίβον τῷ θείῳ λόγῳ σου, καθοδηγῶν πανσόφως,
Ἀθανάσιε Πάτερ, τοὺς θεῖόν σε πλουτίσαντας ὁδηγόν, καὶ διδάσκαλον
Ὅσιε, αἰρετικῶν διδαγμάτων, καθ' ἡμῶν πᾶσαν ἐπήρειαν.

Ἀγαλλιᾶται ἡ Πάρος ἢ σὲ βλαστήσασα καὶ πᾶσα ἡ Ἁγία, τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησία κηρύττει σου τὴν χάριν ὡς ἀληθῶς, Ἀθανάσιε Ὅσιε.
Καὶ τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι χρεωστικῶς, ἐορτάζουσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ζωῆς, τῷ φωτὶ λαμπρύνων τὸν βίον, ἐν
διδασκαλίαις διέπρεψας καὶ ὁσίῳις καμάτοις, Ἀθανάσιε Πάτερ. Σεαυτὸν
γὰρ ἠρνήσω καὶ τῷ θείῳ θελήματι, ὀλοτρόπως ὑπετάγης. Καὶ τῷ Ἁγίῳ
κινούμενος Πνεύματι, πᾶσι διένειμας, τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας, ὡς
ὑπηρέτης φρόνιμος καὶ πιστὸς οἰκονόμος. Ἀλλ' ὡς τῆς ἀθανάτου ζωῆς
κατατροφῶν, ἐκ θανάτου ἁμαρτίας ἡμᾶς ρῦσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν
πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε...

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ στ' ὠδή. Απόστολον καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ὅσιους.

Κοινωνικόν. *Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον....*

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ τῆς Πάρου θεῖος βλαστὸς καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ διδάσκαλος ὁ σοφός. Χαίροις ἀθανάτου, ζωῆς εὐῶδες ἄνθος, τοὺς εὐσεβεῖς εὐφραῖνον, ὦ Ἀθανάσιε.

Δίστιχον.

Δίδου Ἀθανάσιε τῷ Γερασίμῳ

Ὑμνήσαντί σε, σοφίας θείας χάριν.